

Poštnina plačana v gotovini.

Cena 2.50 Din.

DRAMA

GLEDALIŠKI LIST
NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI 1935/36

Direktor Čampa

Premijera 2. oktobra 1935

IZHAJA ZA VSAKO PREMIJERO

UREDNIK : J. VIDMAR

REPRODUCTION OF THE

MANUSCRIPT OF THE

GLEDALIŠKI LIST

NARODNEGA GLEDALIŠČA V LJUBLJANI

Izhaja za vsako premijero

Premijera 2. oktobra 1935

Jože Kranjc: Direktor Čampa

Mladi književnik, Jože Kranjc, ki ga naše čitajoče občinstvo lahko pozna po njegovih treh doslej izišlih knjigah: *Ljudje s ceste*, *»Pot ob prepadu«* in drami *»Katakombe«*, ter po novelah in povestih, ki so jih priobčevale naše revije, — stopa s svojo dramo *»Direktor Čampa«* na oder Narodnega gledališča v Ljubljani. Njegova igra spada v vrsto tistih dramatskih del, ki nastajajo iz razboljenosti in bolestne prizadetosti, ranjenosti v življenju in po življenju. Smisel takih del je protest in iskanje ter afimacija tistega, kar bi moglo življenje in svet ali vsaj boleči izrez življenja ozdraviti, popraviti, spraviti v red.

Pri gledanju dogodkov, ki se razpletajo v Kranjčevi drami, se polagoma razkrivajo stvari, ki so pisatelja ranile in ga razburile. Oglasi se bolečina, ki jih povzročajo samozavestnemu človeku, ki ima čut za svoje osebno dostojanstvo, politični in napol politični pojavi našega sedanjega ali vsaj polpreteklega življenja: Brezobzirno in omalovažujoče teptanje osebne svobode in osebne zvestobe do svojega prepričanja... Poleg tega motiva se v dogodke vplete bolečina nad današnjim vzgojnim sistemom, ki tako mehanično in brezsrčno, brez upoštevanja osebnih razmer in individualnih usod ravna z doraščajočim rodом, se pravi z bodočnostjo naroda, države, sveta. Ogorčenje nad sedanjo vzgojo je v delu ravno tako močno kakor politično ogorčenje in privede žrtev vzgojnega sistema v drami do izbruha, ki je tu ponatisnjen kot *»Zinina izpoved«* in ki je svojevrsten dokument za problematiko šolstva sploh.

Tretji moment in predmet pisateljevega ogorčenja je socialna krivičnost in brezsrčnost današnjega življenja. Žrtve, ki v dogodkih te drame padajo, padajo v veliki meri tudi zaradi tega, ker spadajo

v socialno brezpravne sloje ali pa iz simpatij, zaradi borbenosti za zaščito in osvoboditev teh zaslužjenih plasti. Zato je smotno, da se v ozadju dogodkov v drami gibljejo širne in temne mase ponižanih in užaljenih, bednih in brezpravnih.

Vsi ti trije momenti so osredotočeni v spopadih, da ne rečem v boju, med osrednjima moškima osebama drame, v spopadih med direktorjem in Čampo in njegovim suplentom Križajem. Za konfliktom med tema dveema osebnostima bo gledalec, ki pozna Cankarja, zasluhlil mogočni senci kralja na Betajnovi, Kantorja in njegovega nasprotnika Maksa. V Kranjčevi drami je Kantor izgubil svojo demonijo in neusmiljeno moč, Maks pa je pridobil mnogo samozavesti in bojevitosti. Boj je postal nevarnejši za temni življenjski princip...

Deloma kot ilustracija, deloma pa tudi kot tehten moment posega v ta osrednji konflikt — ljubezen. Zapletena je v dogodke, da razkriva Čampovo nečlovečnost in da se pri Križaju, njegovem nasprotniku, razodene v vsej svoji oplajajoči, čisti dragocenosti.

To so bolečine, ki so povzročile to dramo. Na koncu dejanj nastane trenotek, kjer se vsi elementi strnejo in se razodenejo v eni sami kretnji in besedi v centralno splošno bolečino vsega dela. To je trenotek, ko direktor Čampa vpraša svojega mladega nasprotnika: »Ali veste, kdo sem jaz? Jaz sem čas, v katerem živite tudi vi!« — To je višek vse drame, njen smisel in njena poglobljena obtožba, ki velja okrutnemu, brezsrčnemu, sebičnemu času sploh, času, ki mu ni mar osebne bolečine in ki brezobzirno gazi po vsem, kar se upira krivici in propalosti.

Kje vidi ta obtožba in ta protest rešitev in pomoč? Kje je tisto, kar bo ozdravilo človeštvo od bolezni, pokvarjenosti ali propalosti, ki jo avtor razkrije v današnjem času? — V nasprotjih, ki jih zoperstavlja močem, zbranih okrog njega, ki se proglašajo za istovetnega s časom, v katerem živimo. To je v nesebičnosti, poštenosti, v ponosu in človeškem dostojanstvu, v samostojnosti, odločnosti in v pripravljenosti žrtvovati se in trpeti za svoje prepričanje in za vse dobro, visoko, plemenito, pravo. Če je nosilec negativnih momentov današnji čas, je nosilec dobrega bodočnost, se pravi mladi rod, ki se bori, upira, ki pada, se žrtvuje in — zmaga.

Iz teh čuvstev in prepričanj je zgrajena moralna vsebina »Direktorja Čampa«. Kot taka je zanimiv dokument našega časa, je živ odziv na naše življenje in je dejanje za resnično zmago bodočnosti, mladega rodu, skratka tistega elementa, ki po avtorjevi veri lahko

prinese svetu zdravje in novo, čisto življenje. Drama je po teh svojih lastnostih delo resne pisateljske volje, je časten čin slovenske literature za ozdravitev in spada v repertoar slovenskega narodnega gledališča.

J. Vidmar.

Jože Kranjc: Malo kramljanja pred predstavo

Težko je pisati o svoji stvari, kajti obraz drugega človeka lažje razločiš, sam sebi se pa zmeraj zdiš čeden. Ker pa je ta moj dramski prvenec — kakor ga imenuje teaterska reklama — že v svojem odrskem zarodku vzbudil precejšnje zgražanje, sem tudi iz tega vzroka ž njim nekam zadovoljen. In le zato sem sedel in napisal te vrstice.

Zadnjič sem šel proti večeru na cesto, gledal sem okrog sebe, kako hodijo ljudje sem in tja, ta ves sključen in sivolas, oni v kratkih hlačah in poskočen, ona spet z vozičkom, njej nasproti pa mlado dekle z napeto bluzo in motnimi očmi..., pa vendar vse živo, človeške živalce, vsaka s svojim značajem — in sem srečal spoštovanega literata. Pomignil mi je, nato pa me potrepil po rami in mi dejal: »Eno samo besedo, Jože!« Ustavil sem se in prisluhnil, on pa mi je povedal: »Dragec, iste starosti sva in tudi spoštujeva se. Vendar imam jaz že dolgo pot za seboj, ti pa se šele podajaš nanjo, zato me poslušaj kot priznanega in izkušenega človeka. Danes, dragi moj, ni časa za resnico, preveč rizika zahteva kredpa izpoved. Zato ne vlačí na dan že zdavnaj pozabljenih narodnih grehov, ker moraš vedeti, da šentflorjanske doline ne sme biti več. Tako je rekel, se popraskal po nosu in se izgubil v množici človeških teles kakor mušica v roju. Jaz pa sem pogledal za njim in sem se nasmehnil.

Bilo je menda leta 1929., ko so bilé volitve v parlament. Pa sta bilá dva prijatelja in sta — otročja kakor so menda literatje — ne samo sklenila, da ne pojmeta na volišče, temveč tudi, da bosta od zjutraj do večera sedela v kavarni, da ne bo nikogar, ki bi mogel reči: šla sta. In res sta šla. Sedita, sedita, bereta, se pogovarjata, ure teko in pride proti šesti zvečer. Takrat pa prvi vstane in pravi: »Na potrebo grem!« in še preden ga je drugi začudeno pogledal, jo je jadrno ubral, čez pol ure pa se je vrnil rekoč: »Saj boš potrdil, da sem bil ves dan s teboj!« in je spet prisedel. Vidite — in v tisti pol uri je na vso sapo tekel — pa ne na potrebo, temveč na volišče, ker je pač imel Bernard ubogi, državno službo.

Ko sem bil še mlajši, sem stanoval v podzemskem stanovanju (moja prva drama »Katakombe« se tam godi, vi je, na žalost, še niste brali). Tam je stanovalo tudi drobno dekle, ki se je preživljalo

s pranjem perila, obenem pa je hodilo v šolo. No, некоč so našli pri njej nekakšne letake, ki jih je raznašala za našega gospodarja — bila je namreč organizirana — pa se je morala kaj kmalu preseliti od nas, mlada Zina.

Slabi časi so danes, če govorim čisto preprosto. Rubežni, prodaje posestev, boben poje dan za dnem. Poznal pa sem dobrega človeka, vpliven mož je bil, denaren in pobožen, vsak dan je šel k maši in ob nedeljah ni zamudil obhajila. Ker je bil bogat, je seveda denar posojal in eden tistih, ki ga je naprosil za posojilo, sem bil tudi jaz. No — pa se je zgodilo, daleč je že to, da sem tiste čase izgubil službo. Res je, prav hudo to ni, kajti človek živi do svoje smrti, toda posojila nisem mogel vračati. Šel sem k njemu, ga poprosil naj počaka, da si spet kako opomorem, tedaj pa mi je rekel: »Kaj vendar mislite, vi mladi mož? Kakor imamo povsod pravilnike in odredbe, zakone in paragrafe, tako jih imamo tudi tukaj. Človeška vest in vera sta eno, zakon pa drugo in drugo je prva stvar, dokler smo na svetu.« Prav tisti čas pa je bila pri njem kmetska ženica. Prav kakor jaz, le bolj ponižno ga je prosila, posestvo ji je bil pognal na dražbo. Potolažil jo je kakor mene, jaz sem bil ob svoje knjige, ona ob svoje posestvo. Takrat sem začel premišljevat i o takem karakterju, koval sem ga v sebi, oživel je, nato sem ga poslal v vse mogoče situacije, rastle je iz dneva v dan, vsak dan je bil bolj živ in bolj popoln — in, glejte, rodil sem človeka, svojega lastnega otroka T o n e t a Č a m p o.

Moj je bil, zato mi je bil všeč. Videl sem, da tak človek podre vse pred seboj, da doseže svoj cilj — ne briga ga tista skrita človeška postava, tisti človeški zakon, ki ga vsak prinese s seboj na svet, sam sebi je vse — dá, tak je bil, ali se ne bo vse podrlo pred njim in vse klečalo na kolenih, ko bo on izpregovoril svojo besedo? Bernard, Koruza, Kodrička, vse se klanja, globoko, do tal, Marija zbeži za večne čase — — toda, glej, nov svet raste ob starem, mlad, neuklonljiv, ki veruje v zmago resnice in pravice, je morda tu in tam naiven, a vera mu daje moč... , zrastle je K r i ž a j.

Tako so se zbirali ljudje v meni, srečali so se in ko je prišla še Marija, uboga, preplašena, brez razumevanja za svet, romantično samoljubna, se je spočelo v meni in je rastlo, dokler ni iz vsega tega nenadoma prišlo na papir vse to življenje, to trenje, rast in propadanje.

Čudno je vse to. Ko pišem, rasto pred mano sobe, pokrajine, ljudje, vse se preliva pred menoj, komaj dohajam vse ono, kar vidim. Kadar bom tako daleč, da bom vse slike ujel v svoje pero, bom šele nekaj. In videl sem mladino, ki zastrmi, se razžalosti, čez trenotek pa se spet smeje, ta naš novi rod, ki je zrastle iz vojne in po njej in pred mano se je odprla šolska soba, poleg socialnega, gospodarskega in drugih problemov naše dobe, me je zajel vzgojni. Saj bi bili ti moji ljudje kjerkoli drugod prav taki, doba je doba, Slovenec je Slovenec, človek je človek, a prevzela me je vizija tretjega dejanja in nastalo je, kakor ga gledate,

Torej sem zadovoljen z dramo? Kako je zadovoljen turist, ki se je napotil na Triglav, pa leze šele po Komarči? Kako je zadovoljen študent, ki hoče biti znanstvenik, pa še nima niti mature? In kako je zadovoljen literat, ki pozna Tolstega, Balzaca in Fedina?

Zadovoljen sem, srečen sem ob ljubezni, ki so jo pokazali igralci z režiserjem na čelu do mojega dela. Nimam besede, da bi opisal svoje čuvstvovanje, ko sem gledal, kako postajajo osebe žive, kako prehajajo iz rokopisa na oder, se uglašajo in ustvarjajo v žive like, v živo tekoče življenje.

Nimam se s čim ponášati. Vem. Na nekaj pa sem lahko ponosen in to je za enkrat edino, kar imam: svojo mladost, svojo voljo in svoje prepričanje.

Zato nisem sodil. In kdor bo sodil, naj pogleda najprej sam vase, da ne bo videl pezdirdja v očeh svojega brata, pozabil pa na bruno v svojem — — —

Dovolj je kramljanja. Napisal sem, potem pa sem šel na cesto in po njej v park. Tam sem naletel na gručo brezposelnih, ki so sanjavo gledali preko streh na dim, ki se je valil iz tovarn, kjer so vrata zanje zaprta. Nehote sem se spomnil na slike, ki sem jih imel med pisanjem, na demonstracijo, na Zalarja in na teto, ki zaman upa usmiljenja. In sem si rekel:

Da bi prišlo vsaj na oder!

Zinina izpoved

Da, govorila bom, saj mi je danes prvič dana prilika, da govorim, da morem povedati, kar mi je na srcu, odkar se je vse to začelo. Nezakonska hči sem in ne poznam ne očeta ne matere, ki mi je umrla, ko sem bila stara tri dni. Vse svoje življenje do takrat, ko sem dopolnila šestnajsto leto in prišla k Zalarju, mi je potekalo samo v miloščini. Kdor daje miloščino, ne daje ljubezni, ker zahteva hvaležnost in miloščino očita. Nihče me ni božal, nihče me ni bodril, rastla sem sama s svojimi mislimi in s svojo bolečino. Kolikokrat sem šla sama do Save; sedla sem na breg in gledala v nemirne valove, ki so se izmikali pred nenoj in bežali naprej čisto mirno in brez usmiljenja. Prav tako so hodili mimo mene ljudje vsak svojo pot, jaz pa sem gledala v bolečini v sebi za njimi... Nisem verjela v Ljubezen... Sovražila sem vse, ki so me obdajali z usmiljenjem in mi izkazovali milost, pobegnila sem od njih in začela sama od sebe živeti..., čisto sama na vsem božjem svetu. Sedela sem v šoli, vas poslušala in gledala, ki ste prav tako šli mimo mene kakor vsi drugi in bridko mi je bilo pri srcu, ko sem mislila: kateri od teh, ki je njih usoda za toliko časa zvezana z menoj, kateri od teh samo enkrat povpraša, kdo je ta Zina Sušnikova, ki sedi ob oknu in je tako zamišljena... Nikogar ni bilo... Prvič ste se sklonili do mene sedaj, ko me sodite. In vendar sem stara 20 let. Vem za življenjsko borbo, vem kako ljudje stradajo, vem,

koliko se je treba truditi za vsakdanji kruh, poznam sovraštvo ljudi, tekmovanje v boju za obstanek, vse to vem, ker sem bila stokrat ponižana, a kljub temu samostojna... Zdaj pa stojim tu pred vami in moram odgovarjati zato, ker je vendarle eden na svetu, ki me ima rad! Če bi ne delala nálog, če bi kalila šolski red, razbila tablo, ukradla šolski denar..., tedaj bi bili upravičeni soditi nad mano, ker vam je bilo sveto le tisto zunanje, tisto formalno, ki je na površju, kakor ste v svojem egoizmu površni vi. Če se niste brigali zame, ko so me ljudje sovražili, zakaj me sovražite sedaj, ko sem srečna? Čemu torej stojim tu pred vami?«

(Odlomek iz »Direktorja Čampe«.)

Razno

»Shakespear« na sodni dan. V bližini mesta Kurska so našli sliko, ki predstavlja poslednjo sodbo na sodni dan. Poleg ruskih pisateljev Pleščeeva in Saltykova-Ščedrina je naslikan tudi Anglež Shakespeare med navečjimi grešniki. Sliko so prepeljali v Moskvo in jo razstavili v protiverskem muzeju.

Jar. Haška komedijo »Čolnarji na Vltavi« bo igralo dunajsko Malo gledališče.

Praško Nemško gledališče je otvorilo letošnjo sezono s Shawovo »Sv. Ivano«, nemško Malo gledališče pa s komedijo »Kiki« (spisal André Picard).

Selma Lagerlöf drammatizira svoje slavno delo »Gösta Berling Saga«. Kraljevsko Dramsko gledališče v Stockholmu je bo vprizorilo začetkom leta 1936.

Karl Zuckmayer je spisal novo veseloigro »Der Handkuss«, ki jo bo igralo dunajsko gledališče Josefstadt. Glavno vlogo bo igral znani Rudolf Forster.

Aleks. Granach je vstopil v zvezo židovskih drž. gledališč v Kijevu in bo igral več naslovnih vlog o sovjetskih komadih.

Fr. Werfel je spisal svetopisemsko dramo »Der Weg der Verheissung«, ki so jo lansko jesen prvič igrali v Ameriki. Letos jo vprizori na Dunaju M. Reinhardt, prvo vlogo pa igra Ernst Deutsch.

K. Schönherr je spisal pravljlično igro iz tirolskih gora »Pesem ljubezni«. Vprizori jo dunajski Burghather.

Nemški gledališči iz Prage in Brna bosta letošnjo sezono gostovali v Bratislavi.

Gradec obeta za letos novitete: Antonelli »Žrtev«, Bartsch »Ladja v daljavi«, Böttcher »Polom na dvorišču«, Goldoni »Lepa krčmarica«, Graff »Vrnitev M. Brucka«, Hauptmann »Zimska balada«, Ibsen »Cesar in Galilejec«, Iglar »Zaton patricijev«, Lämmel »Reformhofbauer«, Lippl »Binkoštna orgle«, Palitzsc »Vohunstvo«, Perutz »Jutri je petek« in Verneuil-Berr »Šola za davkopllačevalce«.

Matica hrvatskih gledaliških dobrovoljcev (MHKD) je po svojem VI. razpisu nagrad, ki je bil zaključen 31. avgusta t. l., prejela 39 del na vpogled. Že naslovi nekaterih teh del so zanimivi: »Svobodne volitve« (tragikomed. iz današnjih dni, 4 slike), »Zagorec« (drama, 6 sl.), »Eksekucija« (družinska drama, 3 sl.), »Mrtvi govore« (igra, 3 sl.), »Sinovi Krasa« (zgod. drama, 3 dej.), »Alkarska ljubezen« (drama, 2 dej.), »Za naše pravice« (ljud. igra, 4 sl.), »Narod plačuj« (komedija, 3 dej.), »Dezerter« (igra, 3 dej.), »Bo že boljše« (igra, 2 dej.), »V luknjo ž njim« (komedija, 3 dej.), »Žalostna Jela« (drama, 2 sl.).

Novo gledališko poslopje v Moskvi je bilo te dni dovršeno po načrtu bratov Vesninov in stoji na Verovski cesti. V njem bosta izmenoma igrali družini »Novega teatra« in »Zavadskega«. Dvorana ima tisoč sedežev in vsa notranjost priča o vseh mogočih izumih najmoderneje gledališke tehnike. To gledališče je bilo prvo dovršeno od vseh, kar jih imajo v načrtu. Prihodnje leto pride pod streho ogromno »Meyerholdovo«, nato »Osrednje gledališče Rdeče armade«, prenovljeno bo »Komorno gledališče« in Stanislavskega »Opera«.

N. M. Radin, član akademskega »Malega gledališča« v Moskvi, je umrl avgusta meseca tega leta. Njegov oče je bil slavni petrogradski baletni mojster Marius Petitpas. Zato je Radin združeval v svojem umetniškem podajanju francosko fineso in kulturo z rusko prisrčnostjo in naravnostjo. Nastopati je začel l. 1900 v Petrogradu, pozneje se je preselil v Moskvo, kjer je postal steber poznane »Korbovega teatra«. Imel je že 63 let, toda po pravici so ga še vedno prištevali med mlajše igralce, ki jim je bil vzor. Ko je bil pozvan v »Zvezo akademskih odrov«, ni postal zato pedant, temveč je ostal svež, za vse sprejemljiv in ves čas v tempu časa. Z eno besedo: odrski umetnik.

»**Catilina**« v cilindru. Tega Ibsenovega prvenca so igrali v Oslu brez ozira na čas, v katerem se dejanje vrši. Catilina in tovariši so nosili cilindre, pili šampanjec (teatrskega!), sviral jim je Jazz orkester!

Sovjetska gledališča v novi seziji. Osrednji ravnatelj vseh sovjetskih gledališč P. I. Novickij je podal v listih izjavo o glavnih načrtih sovjetskih gledališč v Moskvi in Leningradu za novo sezono. Po njegovih izjavah bo nova sezona odločno prekašala lansko, posebno kar se tiče števila in kakovosti izvornih iger in bo tudi sicer mnogo bolj zanimiva. Na vzporedu so izvorna sovjetska dela: psihološka drama »V daljavi«, spisal Afincgenov (igra jo Vahtangovljevi teater), Fajko »Koncert« (Revolucijski t.), Pogodin »Santa Luzia« (Realistični t.), V. Kaverin »Hči« in Lebedev »Prevara« (Zavadskega t.), Kočerga »Pojdeš in se ne vrneš« (Novi t.), M. Svetlov »Zakotje« (Zadružni t.), B. Levin »Domovina« (Komorni t.), Wolf-Višnjevsij »Florisdorf« (Vahtangovo), dve izvorni deli Kiršona in

Slavina ter Janovskega »Glavno mesto«. Dalje: Kron »Strahopetec«, Jurij Oleša »Deklica in smrt« (Meyerholdov t.), N. Zarchi »Moskva Z« ter igre, ki so jih spisali L. Mikulin, L. Pervomajskij in S. Semjonov. — Klasike bodo zastopali: Shakespeare (»Othelo«, »Vesele žene windsorske«, »Mnogo hrupa za nič«), Fletcher (»Krotenje krotilca«), Sheridan (»Tekmeč«), Benavente (»Igra interesov«), Schiller (»V. Tell«) itd. — Od ruskih klasikov bodo na novo naštudirali: Puškina »Boris Godunov«, Suhovo-Kobilina »Tarelkinova smrt«, Saltjkova-Ščedrina »Pazuhinova smrt«, Ostrovskega »Sveti in ne greje«, Gorkega »Otroci solnca«, »Poslednji« in »Malomeščani«. — Za stoletnico Gogoljevega »Revizorja«, ki bo l. 1936, ga bo igralo leningradsko »Veliko gledališče«, v Moskvi pa Vahtangovo; prvega bo postavil na oder Suskjevič, drugega pa Popov. — Za 30letni jubilej revolucije l. 1905. bodo na novo naštudirali več starejših iger Mstislavskega. — Ob 20letnici Sovjetov bo za vso državo razpisana velika nagrada za najboljše odrsko delo.

»Nar. divadlo« v Pragi bo igralo Lope de Vegovo dramo »Fuenteovejuna« v prevodu O. Fischerja.

Paul Claudelov »Le livre de Christophe Colomb« je izšla letos v Parizu. To dramsko pesnitev je vglasbil Darius Milhaud skupno z baletnim scenarijem »Mož in njegova senca«, ki je bil l. 1917. zložen za slavnega ruskega plesalca Nižinskega.

Nar. gledališče v Bukarešti otvori sezono z zgodovinsko igro iz osvobodilnih bojev na Sedmograškem l. 1848 z naslovom »Avram Janču«. Njen avtor Lucian Blaga je dobil veliko nagrado »Rumunske akademije«. Igro so že lani igrali z velikim uspehom v Cluju. Poleg mnogih drugih Romunov so zastopani še domačini: Alex Kiritescu (»Borgia«), T. Arhip (»Levje žrelo«), I. San Giorgiu »Hišni angel«).

Sacha Guitry je napisal novo veseloigro »Konec sveta«. Vprizori jo »Théâtre de la Madeleine« z avtorjem v glavni vlogi.

Lastnik in izdajatelj: Uprava Narodnega gledališča v Ljubljani. Predstavniki: Oton Župančič. Urednik: Josip Vidmar. Za upravo: Karel Mahkota. Ti-skarna Makso Hrovatin. Vsi v Ljubljani.

KOLINSKA CIKORIJA

je naš

pravi

d o m a č i
i z d e l e k

Kje kupim najboljšo in najcenejšo moško in deške obleke domačega izdelka?
Pri tvrdki

OLUP JOSIP, Ljubljana **STARI TRG 2**

Velika zaloga sukna, kamgarnov iz priznanih tuzemskih in inozemskih tovarn. Obleke se izvršujejo tudi po naročilu in konkurenčnih cenah.
Velika zaloga moškega perila iz lastne tovarne Triglav

TELEFON 35-61

Smučarsko opremo

po najnižjih cenah in v kvalitetnem blagu Vas postreže

KOLB & PREDALIČ
Selenburgova ul. 6

DIREKTOR ČAMPA

Drama v petih delih od Jože Kranje.

Režiser: M. Skrbinšek.

Direktor Čampa	M. Skrbinšek
Marija	Šaričeva
Kodrička	P. Juvanova
Koruza	Cesar
Bernard	Lipah
Ivan Križaj	Stupica
Inšpektor	Pianecki
Zina Sušnikova, učenka	Severjeva
Prva učenka	Slavčeva
Druga učenka	Rajnerjeva
Tretja učenka	Levarjeva
Šolski sluga	Bratina
Marjeta, postrežnica	Gabrijelčičeva
Gregor, direktorjev sin	x
Stražnik	Raztresen
Sobarica	x

Učenci

Godi se dandanes na ženskem učiteljišču, v začetku šolskega leta. Dejanje v direktorjevi pisarni, II. v konferenčni sobi, III. v učilnici, IV. v učilnici pred V. letnikom, V. dejanje v salonu direktorjeve pisarne.

Blagajna se odpre ob pol 20.

ob 20.

Konec pred 23.

Parter: Sedeži I. vrste	Din 28.—
„ II. - III. vrste	„ 26.—
„ IV. - VI. „	„ 24.—
„ VII. - IX. „	„ 22.—
„ X. - XI. „	„ 20.—
„ XII. - XIII. „	„ 18.—

Lože v partu	Din 100.—
„ v I. r.	„ 100.—
„ balkon	„ 70.—
Dodatni ložni	„ 20.—
„	„ 20.—
„	„ 15.—

Balkon: Sedeži I. vrste	Din 20.—
„ II. „	„ 16.—
Galerija: „ I. „	„ 14.—
„ II. „	„ 12.—
„ III. „	„ 10.—
Galerijsko stojišče	2:50
Dijaško stojišče	5.—

VSTOPNICE se dobivajo v predprodaji pri gledališki blagajni od 10. do do pol 1. in od 3. do 5. ure. Predpisana taksa za polje je vračunana v cenah.

Predno si nabavite radio aparat si oglejte
zalogo

PHILIPS

RADIO

aparatorov, pri zastopstvu

H. SUTTNER

Ljubljana, Aleksandrova 6

TELEFON ŠTEV. 34-70

Ugodni plačilni pogoji
Predvajanje brezobvezno in brezplačno
Prodaja na obroke

PHILIPS

NAJVEČJA
RADIOINDUSTRIJA SVETA

